

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2010-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika na neverejnom zasadnutí 18. januára 2011 vo veci prijatej sťažnosti JUDr. F. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., Advokátska kancelária, P., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. F. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010 p o r u š e n é b o l o .
2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je p o v i n n ý uhradiť JUDr. F. K. trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristoti eur a tridsaťjeden centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. K., Advokátska kancelária, P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2010 doručená sťažnosť JUDr. F. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 339/2010-12 z 21. septembra 2010 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa žalobou podanou 8. februára 2007 na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal od žalovanej zaplata sumy 866,49 € s príslušenstvom z titulu náhrady odmeny a výdavkov za právne zastupovanie žalovanej v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12 C 31/97. Okresný súd však jeho žalobu zamietol a zaviazal ho uhradiť žalovanej trovy konania. Vo svojom rozhodnutí okresný súd vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ 8. novembra 1996 prevzal právne zastúpenie žalovanej vo vedenom súdnom konaní a toto zastúpenie následne zaniklo 26. novembra 2003, keď sa sťažovateľ dozvedel, že žalovaná poverila právnym zastúpením iného právneho zástupcu. Sťažovateľ 18. februára 2004 vystavil faktúru s lehotou splatnosti 14 dní, ktorou žalovanej vyúčtoval trovy právneho zastúpenia. Pred okresným súdom žalovaná vzniesla námietku premlčania sťažovateľom uplatneného nároku. Okresný súd skonštatoval, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku začala sťažovateľovi plynúť 26. novembra 2003, keď sa dozvedel o zániku zastúpenia. Premlčacia doba uplynula 26. novembra 2006 a sťažovateľ podal svoju

žalobu až po jej uplynutí 8. februára 2007, preto okresný súd s ohľadom na vznesenú námietku premlčania sťažovateľovi premlčaný nárok nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom argumentoval, že okresný súd aplikoval ustanovenie § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) nesprávne. Podľa jeho názoru premlčacia lehota nezačala plynúť odo dňa, keď sa dozvedel o zániku zastúpenia, ale až odo dňa splatnosti vystavenej faktúry, preto nemohla uplynúť skôr ako 8. marca 2007. Z toho vyvodil sťažovateľ záver, že svoju žalobu podal ešte pred uplynutím premlčacej doby, preto ním uplatnený nárok nemôže byť premlčaný.

Krajský súd sa so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu stotožnil a svojím rozsudkom sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010 prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, argumentujúc pritom tak, že relevantné právne predpisy upravujúce výkon advokácie nestanovujú povinnosť advokátov fakturovať odmeny za poskytované právne služby.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti vo vzťahu k tomuto rozsudku uviedol: „Kedže Krajský súd ako súd odvolací nerešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, naopak, rozhodol v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou a nesprávnym právnym posúdením a výkladom začiatku behu premlčacích lehôt podľa § 100, 101 OZ dospel k nesprávnemu právnemu záveru a nezákonnému rozhodnutiu.“

Podľa sťažovateľa *«Všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa keď by sa právo mohlo vykonať po prvý raz. To je objektívne vymedzený začiatok od slova „mohlo“ a nie „mohol“.*

Právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu teda keď je actio nata. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti.

Sťažovateľovi ako advokátovi actio nata začala plynúť až zročnosťou plnenia z vystavenej faktúry, ktorou vyčíslil žalovanej náhradu odmeny trov a výdavkov za právne zastupovanie v súdnom spore vo veci vedenej na OS Bratislava II, č. k. 12 C 31/97 a nie

ako to konštatovali všeobecné súdy okamihom skončenia právneho zastúpenia. Treba tiež poznamenať, že v súčasnej právnej úprave platnej na území SR neexistuje právny predpis, ktorý by upravoval a ukladal povinnosť v takej alebo onakej lehote fakturovať. Až z vystavenej faktúry a uplynutím lehoty na plnenie vzniklo právo advokátovi na plnenie vo vyfakturovanej výške plnenia a povinnosť klienta zaplatiť náhradu odmeny a výdavkov za právne zastupovanie vo výške vyplývajúcej z vystaveného účtovného dokladu - faktúry. Z toho teda vyplýva, že právo na plnenie z vyúčtovania mohlo byť vykonané prvý raz t.j. vznikla možnosť na jeho základe žalobu až po nadobudnutí splatnosti faktúry, z ktorej jasne vyplýva aj výška plnenia.»

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 157 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ukladajúce povinnosť náležitého odôvodnenia rozhodnutia, sťažovateľ formuloval argumenty pre opodstatnenosť svojej sťažnosti a uviedol: „Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu „zaručeného čl. 46 ods. 1 a ods. 2“ ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 114/09 zo 14. apríla 2010, predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež úhradu trov právneho zastúpenia.

Krajský súd v zastúpení jeho predsedom v liste sp. zn. Spr 10152/2010 doručenom ústavnému súdu 2. novembra 2010 vo svojom stanovisku odkázal v podstate na odôvodnenie namietaného rozsudku, z ktorého vyvodil záver, že prvostupňový súd správne aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 100 a § 101), a preto

krajský súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Vychádzajúc z uvedeného skonštatoval nedôvodnosť sťažnosti sťažovateľa a navrhol ju „zamietnuť“.

V závere listu predseda krajského súdu tiež vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

V podaní doručenom ústavnému súdu 7. decembra 2010 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ. Vo svojom vyjadrení uviedol, že so stanoviskom krajského súdu „*nemožno súhlasiť*“, pretože záver namietaného rozhodnutia nie je vecne správny. Sťažovateľ opätovne poukázal na svoju argumentáciu formulovanú v podanom odvolaní odkazujúc aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 3 Obo 44/1997) a v nadväznosti na to na judikatúru ústavného súdu (nález sp. zn. II. ÚS 192/06), podľa ktorej „*ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylnym spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.*“

V závere sťažovateľ poukázal na okolnosť priznania náhrady trov konania žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12 C 31/97 na účet jej nového právneho zástupcu, a to aj za úkony, ktoré vykonal sťažovateľ ako jej pôvodný právny zástupca. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal, že ani okresný súd a ani krajský súd na uvedenú skutočnosť neprihliadali, a to z hľadiska skúmania splnenia podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúceho zásadu „dobrých mravov“.

Ústavný súd dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a so súhlasom všetkých účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj zo súvisiaceho spisu zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľ 8. februára 2007 na okresnom súde žalobou uplatnil proti žalovanej nárok na zaplatenie sumy 866,49 € s príslušenstvom z titulu náhrady odmeny a výdavkov za právne zastúpenie žalovanej v súdnom konaní.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 29 C 264/07 z 20. marca 2009 jeho žalobu zamietol. Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že vychádzal zo skutkového zistenia, podľa ktorého právne zastúpenie žalovanej sťažovateľom zaniklo k 26. novembru 2003, keď sa sťažovateľ dozvedel o skutočnosti udelenia plnej moci inému právnenému zástupcovi. Žalovaná v konaní pred okresným súdom vzniesla námietku premlčania. V odôvodnení okresný súd s odkazom na ustanovenia § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka formuloval právne závery, že všeobecná premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa sťažovateľ dozvedel o zániku zastúpenia, teda od 26. novembra 2003, a uplynula 26. novembra 2006. Sťažovateľ podal žalobu až po márnom uplynutí premlčacej doby (8. februára 2007), a keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania, nemohol súd premlčaný nárok priznať, a preto žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ sa proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolal, pretože nesúhlasil so záverom okresného súdu, že uplatnený nárok bol už v čase podania žaloby premlčaný. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že konajúci súd aplikoval ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka nesprávne, keď za začiatok premlčacej lehoty považoval vedomosť sťažovateľa „o zániku plnej moci“. Podľa sťažovateľa bol začiatok premlčacej lehoty viazaný na určenú dobu splatnosti faktúry, ktorou sťažovateľ vyúčtoval žalovanej výšku trov právneho zastúpenia. Faktúra bola vystavená 18. februára 2004 a lehota jej splatnosti, ktorá bola určená dobou 14 dní, uplynula 4. marca 2004. Premlčacia doba preto nemohla uplynúť skôr ako ku dňu 8. marca 2007. Nárok sťažovateľa bol uplatnený 8. februára 2007, teda ešte pred jej uplynutím.

Podanému odvolaniu krajský súd nevyhovел a prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „*V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca prevzal právne zastúpenie žalovanej na základe udeleného plnomocenstva v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II, vedenom pod sp. zn. 12 C 31/97 proti žalovanému B., a.s., B., o zaplatení 696,810 Sk s prísl. Ako*

správne zistil súd prvého stupňa, o zániku plnomocenstva sa dozvedel na pojednávaní nariadenom na uvedenom okresnom súde dňa 26.11.2003, ktorú skutočnosť ani žalobca nepoprel. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že začiatok premlčacej lehoty začal plynúť dňom, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že jeho právne zastúpenie žalovanej v konaní Okresného súdu Bratislava II vedenom pod sp. zn. 12 C 31/97 skončilo, t.j. dňa 26.11.2003. Trojročná všeobecná premlčacia lehota skončila 26.11.2006. Žalobca si nárok na zaplatenie odmeny za právne zastúpenie žalovanej uplatnil žalobou podanou na súde až 8.2.2007, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. V danom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom žalobcu, že premlčacia lehota začala plynúť až od vystavenia faktúry. Zákon č. 586/2003 Z.z. o advokácii, ako aj vyhlášky č. 240/1990 Z.z. a 163/2003 Z.z. neupravujú povinnosť fakturovania odmien advokátov za poskytovanie právnej služby. Právo na zaplatenie odmeny za právnu službu vzniklo žalobcovi v deň, keď sa dozvedel, že žalovaná poverila zastupovaním v predmetnom konaní iného právneho zástupcu. Týmto dňom bol oprávnený vyčíslit' vzniknuté trovy právneho zastúpenia a požadovať od žalovanej ich zaplatenie.

Súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenie § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka, správne posúdil začiatok a koniec premlčacej lehoty, prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou a jeho rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku považuje odvolací súd za správne. So zreteľom na správne rozhodnutie súdu prvého stupňa v merite veci, ako aj správne rozhodnutie o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia.

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

„Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ (rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire č. 303 – B).

V rámci svojej judikatúry ústavný súd vyslovil, že „Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03).

V podanom odvolaní sťažovateľ ťažiskovo argumentoval nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka zo strany okresného súdu, ktorý považoval za začiatok premlčacej lehoty časový moment, v ktorom sa sťažovateľ dozvedel o zániku

právneho zastúpenia žalovanej. Sťažovateľ takýto právny záver okresného súdu považoval za nesprávny, keďže podľa jeho názoru bol začiatok premlčacej lehoty určený dňom, keď sa „*právo mohlo vykonať po prvý raz*“, a takýmto bol podľa neho deň splatnosti ním vystavenej faktúry.

Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Ustálená judikatúra všeobecných súdov považuje za začiatok premlčacej doby moment, keď sa možno po prvý raz domáhať práva na súde žalobou bez nebezpečenstva, že bude zamietnutá pre jej predčasnosť.

Ani okresný súd a ani krajský súd, ktorý sa s právnymi závermi prvostupňového súdu v plnej miere stotožnil, nevysvetlili vo svojich rozhodnutiach, z akého dôvodu v prípade sťažovateľa nebol aplikovaný výklad relevantného ustanovenia (§ 101) Občianskeho zákonníka používaný ustálenou súdnou praxou, ktorá považuje v záväzkových právnych vzťahoch za tento prvý deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, spravidla práve deň splatnosti pohľadávky. Oba sudy sa iba formálne odvolali na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka. Bez akéhokolvek výkladu vo vzťahu k vymedzeniu počiatku premlčacej lehoty skonštatovali, že „*Právo na zaplatenie odmeny za právnu službu vzniklo žalobcovi v deň, keď sa dozvedel, že žalovaná poverila zastupovaním v predmetnom konaní iného právneho zástupcu*“, a uvedený moment vymedzili ako skutočnosť určujúcu začiatok premlčacej lehoty.

Na argumenty sťažovateľa týkajúce sa otázky určenia začiatku plynutia premlčacej lehoty krajský súd nereagoval náležitou odpoveďou. Z hľadiska výsledku rozhodnutia neboli argumenty sťažovateľa irelevantné. Ústavný súd poukazuje v tejto súvislosti okrem ustanovenia § 101 aj na súvisiace ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ

požiadal. Dikcia tohto ustanovenia sa totiž zmieňuje o okolnostiach, ktoré sa vyskytli práve v prípade sťažovateľa. Nad rámec považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru (R 28/1994) týkajúcu sa skutkovej situácie analogickej s prípadom sťažovateľa, ktorá v prípade záväzkov predvídaných ustanoveniami § 563 a § 564 Občianskeho zákonníka určuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby špecificky.

Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy.

V danom prípade krajský súd náležitú odpoveď na podstatné argumenty sťažovateľa nepredložil, ústavný súd preto dospel k záveru, že z dôvodu takéhoto nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V závere treba zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach tohto prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či námietkam sťažovateľa podaným prostredníctvom odvolania malo, alebo nemalo byť vyhovené. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o nich spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe toho, že ústavný súd rozhodol o porušení označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, napadnutým rozsudkom krajského súdu, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie,

v ktorom bude tento viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorú vyčíslil sumou 303,31 €.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'účením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06).

Podľa ustanovenia § 11 ods. 3 v spojení s ustanovením § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu. Základom na výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2009 v sume 721,40 €.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2010 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 120,23 € a hodnota režijného paušálu je 7,21 €.

Sťažovateľ v danom prípade mohol požadovať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie vo veci – sťažnosť), náhradu režijného paušálu 7,21 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca sťažovateľa je zároveň platiteľom dane z pridanej

hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty.

Ústavný súd takto priznal sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 303,31 €.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011